

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΡΕΝΕ ΤΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τήν Κυριακὴν, 6ην /19ην Μαΐου 2019, Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξεν θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος αὐτοῦ εἰς τὴν κώμην Reine, προάστιον τῆς Ναζαρέτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἁγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐνορίας ταύτης π. Συμεών καὶ ἄλλοι Ἀραβόφωνοι Πρεσβύτεροι, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καὶ ἔψαλεν ἡ χορωδία τῆς ἐνορίας ἀραβιστί καὶ μετεῖχεν ἐν κατανυκτικῇ προσευχῇ πλῆθος λαοῦ.

Πρὸς τὸν λαόν τοῦτον ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα: Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἴνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλῃ με ἐν αὐτῇ καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος Χριστός, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως καὶ Δημιουργὸς αὐτῆς, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ τῆς πόλεως ὑμῶν Reine, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ τό ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐπιτελεσθέν θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου παρά τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων: Μετὰ ταῦτα ἦν ἡ ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. ἔστι δέ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα. ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τό ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ὃ δῆποτε κατείχετο νοσήματι· ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ· τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενὼν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει». (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἑρμηνεύων τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Παράλυτον, «ἔγειραι, ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει» ὁ ἁγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «θεοπρεπές

τό επίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεώς τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν ἀγίων προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριε ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἰησοῦς διά τοῦ σημείου ἢ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀφ' ἑνός μὲν, φανερώνει τήν δόξαν Αὐτοῦ τήν θείαν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ἀλλά καί ὁ Σωτήρ τῶν ἀνθρώπων, δηλονότι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ἐπί πλέον δέ ἀποδεικνύει ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ», (Λουκ. 4,32). Τήν ἐξουσίαν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ διεπίστωσιν ἔκθαμβος γενόμενος ὁ λαός, ὅταν ὁ Χριστός διέταξε τά ἀκάθαρτα πνεύματα νά ἐξέλθουν ἀπό τούς δαιμονιζομένους ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: καί ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντα, καί συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους λέγοντες· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καί δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι καί ἐξέρχονται», (Λουκ. 4,36)

Τήν θείαν ταύτην ἐξουσίαν ἀπέδειξεν περιτράνως ὁ Χριστός μέ τήν ἐκ νεκρῶν τριήμερον αὐτοῦ ἔγερσιν, ὡς πανηγυρικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὐφραινέσθω τά οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω τά ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τόν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας Ἀίδου ἐρρύσατο ἡμᾶς καί παρέσχε τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος».

Καθίσταται σαφές ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Χριστός διά τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του ἀνεδείχθη κυρίαρχος καί νικητής τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας καί ἀπελευθέρωσε τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς κοιλίας δηλονότι τῆς ἀδηφαγίας τοῦ Ἀίδου. Διά τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός δέν περιορίζεται εἰς τήν ἀφήγησιν τῆς θαυμαστῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀλλά δέεται τοῦ ἱατροῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὑπέρ τῆς θεραπείας τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἡμῶν λέγων: «Τήν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσι, ὥσπερ καί τόν παράλυτον ἠγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· οἰκτίρμον δόξα Χριστέ τῷ κράτει Σου».

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ παραλυσία, δηλονότι ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς ὀφείλεται εἰς τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπό τόν Νόμον τοῦ θεοῦ, ἀλλά καί τό θεραπευτήριον, τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ. Ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑποδουλώσεώς μας εἰς ποικίλα πάθη τῆς ψυχῆς, τά ὁποῖα ἀσκοῦν φθοροποιόν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Διά τοῦτο ὁ Ἰησοῦς λέγει τῷ Παραλυτικῷ: «Ἴδέ ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14)· κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον, τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. «Τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία», (Α' Κορ. 15,56).

Ἡ θεραπεία τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἐπιτυγχάνεται μόνον διά τῆς θείας Χάριτος καί τοῦ ἐλέους τοῦ θεοῦ. «Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλά κατά τόν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ὑμνωδός ὡς ἐκπρόσωπος ἐκάστου ἡμῶν διατυπώνει τήν θερμήν ἱκεσίαν πρὸς τόν Κύριον, ἵνα τῇ θεϊκῇ Αὐτοῦ ἐπιστάσι ἐγείρῃ, δηλονότι ἀνορθώσῃ ἡμᾶς, ὥσπερ πάλαι τόν Παράλυτον ἀπό τά παντοειδῆ ἁμαρτηματά μας καί τά παράνομα ἔργα μας καί ὡς πολυεύσπλαγχνος καί παντοδύναμος θεός χαρίσῃ τήν ψυχικὴν ὑγιείαν, τουτέστιν τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Τό ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν Παράλυτον τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς

περικοπῆς, «θέλεις ὑγιής γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6) ἀπευθύνεται πρὸς πάντας ἡμᾶς. Καί ὁ μέν Παράλυτος δικαίως ἀπαντᾷ καί λέγει· «Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», (Ἰωάν. 5,7). Εἶπε δέ τοῦτο, διότι δέν ἐγνώριζε τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν δικαιολογούμεθα νά εἴπωμεν ὅτι δέν ἔχομεν ἄνθρωπον «ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλη ἡμᾶς εἰς τήν κολυμβήθραν», (Ἰωάν. 5,7).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σαρκωθείς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ πολυέλεος καί φιλόανθρωπος, ἡ δέ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, δηλονότι τό μυστικόν Αὐτοῦ σῶμα, εἶναι ἡ πνευματική ἀλλά καί φυσική κολυμβήθρα, τῆς ὁποίας τό ὕδωρ δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Πατρός, «οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν» (Τιτ. 3,6). Ὁ δέ προφήτης Ἰωήλ λέγει: «Καί ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις [ἐννοεῖ τήν ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ] λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καί ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσεται τό ὄνομα Κυρίου σωθήσεται», (Πράξ. 2,17-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἔχομεν ἄνθρωπον, καί μάλιστα ἱατρόν καί θεραπευτήν, ὁ ὁποῖος θεραπεύει κάθε εἶδους ἀσθένειαν ψυχικήν τε καί σωματικήν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγων : «Καί περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις... κηρύσσων τό Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας θεραπεύων πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ», (Ματθ. 9,35). Ἐξ ἄλλου αὐτός οὗτος ὁ ἀναστάς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὕρησετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὕρισκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται», (Ματθ. 7, 7-8). Χριστός Ἀνέστη!»

Μετά τοῦτο ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰκόνα τῆς θεοτόκου πρὸς διαφύλαξιν ἐν τῷ Ναῷ.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν αἵθουσαν τελετῶν τῆς ἐνορίας, ἔνθα καί ὁ χορευτικός ὄμιλος Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου ἐχόρευσε πατριωτικούς χορούς.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τράπεζαν εἰς τήν αἵθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς ἐνορίας ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, εἰς τήν ὁποίαν προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὅς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτός ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι Αὐτοῦ ἐπὶ τό ξύλον, ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τό μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθημεν» (Α' Πέτρ. 2,24).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται μνηΐαν τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεραπείας τοῦ Παραλύτου παρά τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος. (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπεία τοῦ Παραλύτου καί πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν κατὰ τήν ἐπίγειον ζωὴν αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός, ὅτι Αὐτός ἐβάστασεν ὁ ἴδιος ἐπάνω Του τὰς ἀμαρτίας μας, δηλονότι τὰ τραύματα καί τὰς ἀσθενείας μας καί

προσέφερε διά τοῦ Σώματός Του θυσίαν δι' αὐτάς εἰς τόν Σταυρόν. Τοῦτο δέ ἐποίησε διά να ἐλευθερωθῶμεν ἀπό τὰς ἁμαρτίας καί ζήσωμεν διά τήν δικαιοσύνην καί διά τήν ἀρετήν. Διά τῶν πληγῶν Αὐτοῦ ἰατρεύθητε, λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν θεραπείαν ἐχάρισεν ὁ Χριστός εἰς ὅλον τό ἀνθρώπινον γένος διά τῆς λαμπροφόρου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ σταυρωθέντος καί ταφέντος Χριστοῦ διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων καί ἡ τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία διά τῆς διαφυλάξεως ἀφ' ἑνός μέν, τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῶν ἀποτελούντων τά ἀδιάψευστα μαρτύρια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ἀφ' ἑτέρου διά τῆς διαποιμάνσεως τοῦ εὐσεβοῦς καί Χριστεπωνύμου αὐτοῦ πληρώματος ἐν τῇ ἀγία Γῇ.

Τήν ἱεράν ταύτην παρακαταθήκην, δηλονότι τόν θεῖον καί πολύτιμον θησαυρόν τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἰδιαιτέρως οἱ Χριστιανοί οἱ κατοικοῦντες τήν ἀγίαν Γῆν καί τήν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀκούσαντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντος: «Τήν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν», (Α΄ Τιμ 1,14). Καί συνεχίζει ὁ μέγας Παῦλος παροτρύνων τόν μαθητὴν αὐτοῦ καί βεβαίως πάντα ἡμᾶς λέγων, μὴ μιμῆσαι αὐτούς, μέ ἐγκατέλιπον καί ἀπεστράφησαν τήν Ἐκκλησίαν αὐτῶν. «Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὡς ἐστι Φύγελος καί Ἑρμογένης», (Β΄ Τιμ. 1, 15).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι ἰάθημεν τῷ μῶλωπι Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, (Α΄ Πέτρ. 2,24) καί διά τοῦ βαπτίσματος συμμετέσχομεν εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ, τόν πατήσαντα καί νικήσαντα τόν θάνατον τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας καλούμεθα καί πάλιν νά ἀκούωμεν εἰς τόν πιστόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος τῷ Παραλυτικῷ: «ἰδέ ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται», (Ἰωάν. 5,15).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς καί πάλιν καλούμεθα, ἵνα μὴ γενώμεθα μιμηταί τῶν Φυγέλων καί τῶν Ἑρμογένηδων.

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς